

Med Hensyn til ovennævnte »Gæsteripenge«, 178 Kr. 17 Øre, jvfr. Side 262—63, gælder dernæst ganske det samme, at de i deres Oprindelse ere en virkelig Skat, og at Udredelsen af denne Skat ligeledes af mere tilfældige Grunde er holdt i Live, i det enkelte Lensmænd efter Reformationens Indførelse og senere Amtstuerne ere vedblevne at opkræve denne Skat, medens Gæsteripengene i alle andre Egne af Landet bleve førte til Afgang, fordi denne tidligere, personlige Tribut fra de katolske Præster til Bisperne ansaas for Staten uvedkommende. Gæsteripengene maa herefter anses for en Art Skat, for hvilken vedkommende Præstekalds Indtægter hæfte, jvfr. ligeledes ovenfor.

Kommissionen kan nu vel ganske tiltræde den ovennævnte, af Finansministeriet i sin Tid hævdede Opfattelse, at Ejendomsskyldlovens § 1, III Stk. kun kan tage Sigte paa *de Afgifter af faste Ejendomme, der have Karakter af Statskatter*, idet den nye Skat, der paalignes alle faste Ejendomme, jo gør den ældre Skat overflødig — hvorfor Ejendomsskylden, om Forholdene iøvrigt bleve uforandrede, vilde medføre en *dobbelt Beskatning* for de vedkommende Ejendomme. Herefter kunne da Gæsteripengene lige saa lidt som Afgiften af Nykøbing F. føres til Afgang i Henhold til den nævnte Regel i Ejendomsskyldloven. Men da det dog ifølge det oplyste skyldes en Tilfældighed eller rettere en ren Føjtagelse, at disse ældgamle Skatter ikke for længst ere blevne ophævede, hvorfor det nu kun kan synes meget paafaldende, at den enkelte Købstad og de enkelte Præstekald skulde være bebyrdede med Afgifter, som alle andre Købstæder eller Præstekald forlængst ere fritagne for, skal Kommissionen dog henstille til Regering og Rigsdag, om der ikke kunde være Anledning til, at disse Afgifter bleve ophævede.

Det er ovenfor Side 270—72 oplyst, at denne Afgift, 4 Rdl. aarlig pr. Td. Hartkorn eller ialt 21 Kr. 58 Øre aarlig, oprindeligt var et Vederlag for baade Skat og Landgilde. Efterat »Oruphuset« imidlertid ved Skøde af 10. April 1719 er solgt som *fri Ejendom*, savner den Del af Afgiften, der modsvarer den tidligere Landgilde sin Berettigelse. Og da der i Nutiden svares Ejendomsskyld af Ejendommen, bør den Del af Afgiften, der svarer til den tidligere Skat, i Henhold til Lov Nr. 103 af 15. Maj 1903 § 1, 3. Stk. bortfalde.

III. Afgift a
Oruphusets
Skovriderhart
korn.

Kommissionen kan herefter indstille, at
Afgiften i sin Helhed føres til Afgang.

Det fremgaar af den historiske Udvikling, jvfr. ovenfor Side 283—84, at der i sin Tid blev henlagt en Jordlod til Sognepræsteembedet i Egtved, imod at Sognepræsten skulde udrede en aarlig Afgift af 4 Rdl. eller nn 8 Kr., samt at denne Afgift i sin Oprindelse indesluttede saavel Skatter som Landgilde af Lodden. Denne er i Nutiden udstykket og bortsolgt i forskellige Parceller, jvfr. ligeledes ovenfor. Da Embedet imidlertid stadig udreder den oprindelige Afgift af 8 Kr., er Jordlodden i Virkeligheden undergivet en dobbelt Beskatning, hvorefter Embedet i Henhold til Bestemmelsen i Loven om Ejendomsskyld § 1, 3die Stk. kan have Krav paa en saa stor Nedsættelse i Afgiften, der svarer til den oprindelige Skat. Da denne Andels Størrelse efter det ovenfor oplyste kan ansættes til ca. $\frac{3}{4}$ af det oprindelige Beløb, skal Kommissionen indstille, at

IV. Afgift af
et Jordstykke
i Egtved.

Afgiften nedsættes til $\frac{1}{4}$ af nævnte Beløb eller til 2 Kr. aarlig.